

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: aplikant adwokacki Jakub Brzeski

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. w Warszawie

sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

z udziałem

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 16 czerwca 2014 r. znak: (...)

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Ubezpieczony **K. M.** w dniu 11 lipca 2014 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 16 czerwca 2014 r. znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podkreślił, iż w związku z wypadkiem przy pracy, którego doznał w dniu 11 grudnia 2004 r. jest niezdolny do pracy, albowiem uszkodzony staw paluch uniemożliwia mu normalne funkcjonowanie. Odwołujący wniósł o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem (k. 2 a.s)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 16 czerwca 2014 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Organ rentowy w uzasadnieniu swojego stanowiska podkreślił, iż odwołujący został skierowany w postępowaniu wyjaśniającym na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem. W oparciu o powyższe, organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 16 czerwca 2014 r. zasadnie odmówiono ubezpieczonemu prawa do świadczenia (k. 3 a.s)

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. K. urodzony w dniu (...), złożył w dniu 28 lutego 2014 roku do organu rentowego wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy wraz z kwestionariuszem dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumentacją zatrudnienia (dokumentacja akt rentowych a.r.).

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS.

Orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2014 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonania analizy przedstawionej przez odwołującego dokumentacji medycznej, że K. M. nie jest niezdolny do pracy (k. 53 a.r.).

Również Komisja Lekarska ZUS w oparciu o posiadaną dokumentację lekarską po zbadaniu odwołującego wydała w dniu 3 czerwca 2014 roku orzeczenie, w którym uznała, że K. M. nie jest niezdolny do pracy (k. 91 a.r.).

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy w dniu 16 czerwca 2014 roku wydał decyzję (znak: (...)), którą odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 96 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego odwołujący K. M. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k.2 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy celem ustalenia czy odwołujący jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 11 a.s.).

Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty lekarza ortopedy z dnia 16 grudnia 2014 roku Sąd rozpoznał u odwołującego zmiany zwyrodnieniowe stawu po leczeniu operacyjnym, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez zespołu neurologicznego i istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu, zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych w wywiadzie. Powyższe schorzenia nie czynią odwołującego niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 33-35 a.s.). Po ponownej analizie stanu zdrowia odwołującego, na podstawie nowej dokumentacji medycznej leczenia odwołującego, Sąd w oparciu o dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lekarza ortopedy ustalił, iż wypadek przy pracy odwołującego, który miał miejsce w dniu 11 grudnia 2004 r. nie spowodował u odwołującego trwałej niezdolności do pracy, uprawniającej do świadczenia rentowego, a jedynie do korzystania z okresowych świadczeń z systemu zabezpieczenia społecznego (k. 83 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłego (k. 33-35, k. 83 a.s) są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, zaś biegły lekarz jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanego w sprawie biegłego nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawcy. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie K. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 18 czerwca 2014 roku znak:(...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z

prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłego lekarza specjalisty ortopedy nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego. Nie jest on bowiem osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 11 grudnia 2004 roku. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało w prawdzie, że odwołujący cierpi na schorzenia, takie jak: zespół bólowy w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, jednakże dysfunkcje te nie powodują u niego niezdolności do pracy. Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy powołanego w sprawie uznał, że występujące u odwołującego dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy.

Stosownie zaś do art. 6 ust 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t. Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz.1322 ze zm.). z tytułu wypadku przy pracy

lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Zgodnie z treścią art. 12 ust.1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym brak jest podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty ponieważ nie została spełniona przesłanka wymieniona w art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 -j.t.)

Mając na względzie powyższe Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c orzekł jak w sentencji.

(...)